

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Bogdan Rychlicki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 października 2017 r.,
sprawy I. R.
skazanej z art. 297 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 listopada 2016 r., sygn. akt.: II AKa (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.
z dnia 6 maja 2016 r., sygn. akt.: XVI K (...)

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. K.A. w L. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwalnia skazaną od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

I. R. została m.in. oskarżona o popełnienie czterech przestępstw kwalifikowanych z art. 294 § 1 k.k. i innych.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 6 maja 2016 r., XVI K (...), I. R. uznał za winną:

a. „czynu zarzucanego jej w pkt I części wstępnej wyroku, popełnionego w sposób wyżej opisany z tą zmianą, iż przyjmuje, że oskarżona czynu tego dokonała w okresie od 16 stycznia 2008 r. do 4 czerwca 2008 r., tj. uznał oskarżoną za winną

przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

b. tego, że w okresie od 17 do 21 grudnia 2007 r., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. i K. M., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła pracowników Banku (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1.400.000 zł. udzielonych z tytułu kredytu dla spółki J. sp. z o.o. z/s w R., w rachunku bieżącym o nr (...), poprzez wprowadzenie w błąd, co do zamiaru spłaty kredytu oraz sytuacji finansowej spółki i przedłożenie w celu jego uzyskania poświadczających nieprawdę dokumentów w postaci rachunków zysków i strat spółki za 2006 r. i od 01.01.2007 r. do 30.09.2007 r. i bilansu spółki za rok 2006 r. i od 01.01.2007 r. do 30.09.2007 r., tj. uznał za winną przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

c. tego, że w dniach 7 grudnia 2007 r. i 28 lutego 2008 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., a w dniu 7 grudnia 2007 r., również wspólnie i w porozumieniu z T. B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła pracowników Banku (...) S.A., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 600.000 zł., w tym w stosunku do T. B. w kwocie 300.000 zł., z tytułu uzyskanego kredytu dla P. sp. z o.o., na podstawie umowy o kredyt w rachunku bieżącym z dnia 7 grudnia 2007 r. o nr (...) i aneksu do tej umowy z dnia 28 lutego 2008 r. poprzez wprowadzenie w błąd, co do zamiaru spłaty kredytu oraz sytuacji finansowej spółki i przedłożenie w celu jego uzyskania poświadczających nieprawdę dokumentów w postaci rachunków zysków i strat i bilansu wyżej wymienionej spółki za okres od 01.01.2007 r. do 30.09.2007 r. oraz za okres od 01.01.2007 r. do 31.12.2007 r., tj. uznał za winną przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

d. czynu zarzucanego jej w punkcie IV części wstępnej wyroku, popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, przyjmując, że wskazane czyny stanowią ciąg przestępstw określonych w art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności”.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 424 k.p.k.). Obrońca zarzucił również błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów „w warunkach zupełnie odrębnych czynów, a nie w warunkach czynu ciągłego”. Skarżący, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k., wniósł:

1. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów,
2. ewentualne przyjęcie, że działała ona w warunkach art. 12 k.k. i wymierzenie nowej kary za to przestępstwo,
3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania z zaleceniem ustalenia, czy oskarżona działała w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a w przypadku pozytywnego ustalenia, wskazanie, które to zachowania były nim objęte oraz czy w skład tego czynu wchodziły również „czyny przypisane oskarżonej w sprawach Sądu Okręgowego w P., sygn. akt: II K (...) i III K (...).

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 29 listopada 2016 r., II AKa (...), po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonej zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego wniósł ustanowiony z urzędu obrońca skazanej. Zaskarżając wyrok w całości, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i art. 526 § 1 k.p.k., zarzucił rażąco obrazę art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k., poprzez utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji, w którym skazano I. R. za czyny, które w ocenie skarżącego wchodziły w skład czynu ciągłego wynikającego z tożsamości czynów przypisanych skazanej w sprawach Sądu Okręgowego w P. III K (...) oraz III K (...). Skarżący wniósł na tej podstawie o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanie nim w mocy wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania ewentualnie w przypadku podzielenia poglądów skarżącego, że w tej sprawie ujawniła się negatywna przesłanka w postępowaniu, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., autor kasacji

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 537 § 1 i 2 k.p.k.

Obrońca wniósł również o zasądzenie na jego rzecz kosztów za sporządzenie i wniesienie kasacji z uwagi na to, że nie zostały one uiszczone ani w części, ani w całości.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w P. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanej okazała się oczywiście bezzasadna i podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., z powodów następujących. Zgodnie z treścią art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455.

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzut polegający na zaistnieniu w sprawie uchybienia w postaci tzw. bezwzględного powodu odwoławczego, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Zarzut ten został już sformułowany w apelacji obrońcy, jednakże w sposób bardzo ogólnikowy. Niemniej jednak sąd odwoławczy dokonując kontroli zaskarżonego wyroku dostrzegł go i poddał go obszernej i wnikliwej analizie, i trafnie wywiódł, że przypisane skazanej przestępstwa w zaskarżonym wyroku popełnione zostały w okresie od 30 marca 2007 r. do dnia 4 czerwca 2008 r., a więc w okresie czasu, który w żaden sposób nie pokrywał się z ramami czasowymi zdarzeń wchodzących w skład przestępstw przypisanych skazanej w wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 czerwca 2012 r., III K (...). Sąd odwoławczy analizując również okoliczności, o których mowa w wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 lipca 2012 r., III K (...), prawidłowo wskazał w podsumowaniu swoich wywodów, że skazana I. R. w zakresie przestępstw przypisanych jej cytowanymi wyżej wyrokami Sądu Okręgowego w P. „nie działała z góry powziętym zamiarem”. Pomimo tak kompleksowej analizy tego stanu rzeczy przez sąd odwoławczy skarżący w kasacji forsuje tezę, że w sprawie skazanej doszło do „trzykrotnego prowadzenia postępowania o ten sam czyn za jej działanie w warunkach czynu ciągłego z art. 12 k.k.”.

Otóż w odpowiedzi na to w ramach postępowania kasacyjnego należało wyraźnie wskazać, że skarżący w tej kwestii nie tylko wyraża błędny pogląd, ale również ignoruje prawomocne ustalenia faktyczne zawarte w cytowanych wyżej wyrokach Sądu Okręgowego w P., ale również w wyrokach sądu odwoławczego.

Przypomnieć też należało, że prawomocne skazanie za czyn ciągle stoi na przeszkodzie ponownemu postępowaniu o później rozpoznane postępowanie będące elementem tego czynu, które nie było przedmiotem wcześniejszego osądzenia, jak i wtedy, gdy objęte jednostkowym zamiarem zachowanie sprawcy stanowiło jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 k.k. (por. uchwały SN: z dnia 21 listopada 2001 r., KZP 29/01, OSNKW 2002, z.1-2, poz. 2, z dnia 15 czerwca 2007 r., KZP 15/07, OSNKW 2007, z. 7-8, poz.55).

W niniejszej sprawie uwarunkowania te w żaden sposób nie zaistniały.

W związku z tym kasację obrońcy skazanej należało oddalić na posiedzenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k., jako oczywiście bezzasadną.

Stosownie do wniosku autora kasacji, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r., - Prawo o adwokaturze (Dz.U. 2016., poz. 1999 ze zm.) w zw. z 17 pkt. 3 ppkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714), należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. K. A. w L. kwotę 738 zł w tym 23% podatku VAT za sporządzenie i wniesienie z urzędu kasacji.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy zwolnił w całości skazaną od uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego mając na uwadze, że uiszczenie ich byłoby zbyt uciążliwe.

r.g.